

ROMÂNIA

Curtea de Apel Iași

România, Iași, Str. A.Panu, nr.25

Telefon: 0232/260600, 0232/217808 Fax: 0232/255907,0232/217808

E-mail: curteapel-iasi@just.ro

Operator de date cu caracter personal nr.3067

În conformitate cu prevederile art. 26 ind. 1 din Hotărârea nr. 387/22 09 2005 pentru aprobarea Regulamentului de ordine interioară al instanțelor judecătorești s-a încheiat prezenta minută la întâlnirea trimestrială pe probleme de practică neunitară a Secției litigii de muncă și asigurări sociale

Minută

Încheiată azi, 30 06 2014

La data de 30 iunie 2014, ora 10, a avut loc la sediul Curții de Apel Iași, întrunirea judecătorilor de la secția litigii de muncă și asigurări sociale din cadrul Curții de Apel Iași și al instanțelor din circumscripția sa teritorială, aferentă perioadei trimestrului al II-lea al anului 2014, având ca obiect problemele de drept interpretate și aplicate neunitar în materia litigiilor de muncă și asigurărilor sociale.

La această întrunire au participat:

1.

Sedința a fost prezidată de doamna judecător ..., vicepreședintele Curții de Apel Iași și de doamna judecător ..., președintele secției litigii de muncă și asigurări sociale.

Doamna judecător, președintele secției, după ce s-a asigurat că participanții au primit agenda de lucru, precum și studiul întocmit în aplicarea dispozițiilor art. 26 ind. 1 – 26 ind. 3 din ROI, a suspus dezbaterii problemele de drept care au condus la pronunțarea unor soluții diferite în materia litigiilor de muncă și asigurărilor sociale în trimestrul al II-lea al anului 2014.

În continuare, potrivit agendei de lucru, s-au menționat aspectele de drept semnalate de Tribunalul Iași, discuțiile purtându-se pe marginea studioului întocmit de președintele secției în urma materialelor prezentate în agenda de lucru.

Prima problemă de drept vizează excepția prescripției dreptului la acțiune, în cauzele ce au ca obiect acordarea distincțiilor „Gheorghe Lazăr” în baza OMECT nr. 5435/2006.

În legătură cu această problemă s-au conturat două opinii:

a) **Intr-o opinie** s-a reținut că este întemeiată excepția prescripției dreptului la acțiune, în ceea ce privește cererea referitoare la obligarea pârâtului să achite reclamantei premiul în bani aferent distincției Diploma „Gheorghe Lazăr” clasa a III-a pentru anul 2009.

În motivarea opiniei s-a reținut că dreptul la acțiune al reclamantilor se naște începând cu data de 16 iunie 2010 motivat de dispozițiile art. 13 din Ordinul nr. 5435/2006 ce instituie obligația Ministerului Educației Naționale de a emite ordinul de acordare a distincțiilor pentru anul 2009 până pe data de 15 iunie 2010 și de dispozițiile art. 268 lit. c Codul muncii. De la această dată începe să curgă termenul de prescripție de 3 ani care s-a împlinit la data de 16 iunie 2013 astfel încât acțiunea depusă la data de 10.10.2013 a fost formulată după împlinirea termenului de prescripție.

Dispozițiile art. 6, 8,10 din Ordinul MECT 5435/2006 stabilesc că diplomele „Gheorghe Lazăr” clasele I, a II-a, respectiv a III-a sunt însoțite de un premiu în bani, dar prevederile legale nu pot genera un drept imprescriptibil în favoarea beneficiarilor, însuși

textul normativ legal realizează o delimitare națională evidentă între „distingții”, respectiv „premiu”. Din această perspectivă, dreptul la obținerea compensației bănești își are propriu regim juridic, fiind supus ca orice drept patrimonial termenului de prescripție extinctivă. Neîndeplinirea culpabilă de către pârât/pârâți, în termenul legal, a obligațiilor substanțiale nu conduce nici la inaplicabilitatea instituției prescripției, nici la amânarea/suspendarea termenului de prescripție, care intervine doar în ipotezele strict și limitativ prevăzute de lege. Tocmai culpa debitorilor obligațiilor de drept substanțial reprezintă cauza exercițiului dreptului la acțiune în sens material, iar trecerea unei perioade de timp îndelungate fără a se acționa, prin apelul la forța de constrângere jurisdicțională, conduce la intervenția sancțiunii prescripției.

În consecință, atât dreptul la distincții, cât și la premiile aferente se naște din punct de vedere legal, la același moment, potrivit art.7 din Ordin 5435/2006 - termenul limită până la care debitorul era ținut la îndeplinirea obligației - delimitarea dintre cele două drepturi derivând doar din conținutul patrimonial/nepatrimonial al acestora.

b) *Într-o altă opinie* s-a considerat neîntemeiată excepția prescripției dreptului la acțiune. Astfel, s-a considerat ca termenul de prescripție a dreptului la acțiune pentru plata premiului începe să curgă de la momentul înmânării distincției „Gheorghe Lazăr”, plata premiului însoțind această distincție. Atât timp cât distincția nu a fost acordată iar prescripția dreptului la executare privește capătul de cerere privind acordarea premiului în bani, s-a reținut faptul că aceasta nu este neîntemeiată deoarece nu a început să curgă termenul de prescripție.

Doamna judecător, președintele secției, a subliniat că opinia majoritară a Curții de Apel Iași este în sensul celei exprimate la punctul a) reținându-se că dreptul la acțiune al reclamantilor se naște începând cu data de 16 iunie 2010 motivat de dispozițiile art. 13 din Ordinul nr. 5435/2006 ce instituie obligația Ministerului Educației Naționale de a emite ordinul de acordare a distincțiilor pentru anul 2009 până pe data de 15 iunie 2010 și de dispozițiile art. 268 lit. c Codul muncii. De la această dată începe să curgă termenul de prescripție de 3 ani care s-a împlinit la data de 16 iunie 2013 astfel încât acțiunea depusă la data de 10.10.2013 a fost formulată după împlinirea termenului de prescripție.

În consecință, atât dreptul la distincții, cât și la premiile aferente se naște din punct de vedere legal, la același moment, potrivit art.7 din Ordin 5435/2006 - termenul limită până la care debitorul era ținut la îndeplinirea obligației - delimitarea dintre cele două drepturi derivând doar din conținutul patrimonial/nepatrimonial al acestora.

Cea de a doua problemă de drept ridicată de Tribunalul Iași și care a condus la pronunțarea unor soluții diferite, se referă la „**Acordarea salariului suplimentar aferent anului 2010, în cauzele având ca pârâtă la SC CFR SA (Călători, Marfă)**”

a) *Într-o opinie* s-a considerat neîntemeiat acest capăt de cerere față de existența actului adițional nr. 1718/22.04.2010 la Contractul Colectiv de Muncă pe anul 2009-2010, înregistrat la DMPS a Municipiului București cu nr. 2591/2009 prin care s-a dispus completarea art. 32 din contract cu următorul paragraf: pentru anul 2010 salariul suplimentar prevăzut la paragrafele 1, 2, 3 nu se acordă. Față de înțelegerea părților cu privire la neacordarea salariului suplimentar în anul 2010 prevăzut în contractul colectiv de muncă la nivel de unitate, instanța a respins cererea privind acordarea acestuia.

b) *Într-o altă opinie* s-a acordat acest drept motivat de următoarele aspecte:

Clauzele contractuale ce prevăd acest drept (dispozițiile art. 43 alin. 2 lit. a CCM Unic la Nivel de Ramură Transporturi 2008-2010) nu condiționează acordarea acestor drepturi de

preluarea lor în contractul colectiv de muncă încheiat la nivel de unitate fiind, din modul de redactare, imperative pentru angajator, după cum se prevede în dispozițiile art. 3 din CCM unic la nivel de ramura transporturi pe anii 2008-2010. Contractul colectiv de muncă încheiat la nivel de unitate nu poate să prevadă, sub sancțiunea neluării în seamă, drepturi cu caracter inferior celor reglementate de Contractul colectiv de muncă (CCM) încheiat la nivel de ramură. În caz de neconformitate, clauzele contractului colectiv de muncă încheiat la nivel de unitate contrare clauzelor Contractului colectiv de muncă încheiat la nivel de ramură sunt *ipso jure* înlocuite de acestea din urmă.

Conform dispozițiilor art. 4 alin. 1 din CCM unic la nivel de ramură Transporturi pe anii 2008-2010, acest contract se aplică începând cu data de 01.01.2006, până la 31.12.2010 inclusiv.

Au mai fost avute în vedere și dispozițiilor art. 38 din Codul muncii conform cărora nici măcar salariații nu pot renunța la drepturile recunoscute salariaților prin lege.

Doamna judecătoarea ..., președintele secției, a subliniat că opinia majoritară a Curții de Apel Iași este în sensul celei exprimate la punctul a) reținându-se că s-a considerat neîntemeiat acest capăt de cerere față de existența actului adițional nr. 1718/22.04.2010 la Contractul Colectiv de Muncă pe anul 2009-2010, înregistrat la DMPS a Municipiului București cu nr. 2591/2009 prin care s-a dispus completarea art. 32 din contract cu următorul paragraf: pentru anul 2010 salariul suplimentar prevăzut la paragrafele 1, 2, 3 nu se acordă. Față de înțelegerea părților cu privire la neacordarea salariului suplimentar în anul 2010 prevăzut în contractul colectiv de muncă la nivel de unitate, instanța a respins cererea privind acordarea acestuia.

Cea de a treia problemă de drept de pe agenda de lucru care a condus la pronunțarea unor soluții diferite, semnalată de Tribunalul Iași, vizează interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 52 alin. (2) din Legea nr. 53/2003 privind Codul muncii, republicată, în ipotezele în care, pentru faptele care au determinat suspendarea contractului individual de muncă, din inițiativa angajatorului în condițiile art. 52 alin. (1) lit. b din același act normativ, s-a dispus în temeiul art. 181 din Codul penal anterior, o soluție de netrimitere în judecată sau de achitare definitivă și aplicarea unei sancțiuni cu caracter administrativ prevăzute de art. 91 din același cod (problemă de drept transmisă de Parchetul de pe lângă ICCJ în vederea promovării unui eventual recurs în interesul legii).

În legătură cu această problemă de drept s-au conturat două opinii:

a) Într-o opinie s-a apreciat că, în situația în care fapta nu prezintă gradul de pericol social al unei infracțiuni, potrivit dispozițiilor art. 18¹ din Codul penal anterior **nu există vinovăție**, iar persoana al cărei contract de muncă a fost suspendat în temeiul art. 52 lit. b) din Codul muncii, republicat are dreptul la o despăgubire egală cu salariul și la celelalte drepturi de care a fost lipsită pe perioada suspendării, în conformitate cu prevederile art. 52 alin. (2) din același cod.

În acest sens, s-a reținut că, potrivit dispozițiilor art. 18 ind. 1 alin. (1) din Codul penal anterior, „nu constituie infracțiune fapta prevăzută de legea penală, dacă prin atingerea minimă adusă uneia dintre valorile apărute de lege și prin conținutul ei concret, fiind lipsită în mod vădit de importanță, nu prezintă gradul de pericol social al unei infracțiuni”.

Prin urmare, s-a considerat că, atunci când s-a făcut aplicarea prevederilor art. 10 lit. b ind. 1 din vechiul Codul de procedură penală, în sensul că fapta nu prezintă gradul de pericol social al unei infracțiuni, nu există vinovăție penală, iar salariatul este îndreptățit la acordarea despăgubirilor, în conformitate cu dispozițiile art. 52 alin. (2) din Codul muncii.

b) Într-o altă opinie, dimpotrivă, s-a reținut că în situația în care fapta nu prezintă gradul de pericol social al unei infracțiuni, conform dispozițiilor art. 18 ind. 1 din Codul penal anterior, **există vinovăție**, iar salariatului nu îi pot fi acordate despăgubiri în temeiul art. 52 alin. (2) din Codul muncii, republicat.

Astfel, s-a apreciat că vinovăția - în sensul dispozițiilor art. 52 alin. (2) din Codul muncii - este vinovăția penală» ca trăsătură esențială a infracțiunii, în sensul art. 17 din Codul penal anterior.

În cazul instituției juridice a faptei penale care nu prezintă pericolul social al unei infracțiuni, prevăzută de art. 18 ind. 1 din Codul penal anterior există vinovăția, ca trăsătură specifică.

Pe cale de consecință, odată stabilită vinovăția, nu mai este îndeplinită condiția prevăzută de art. 52 alin. (2) din Codul muncii care dă naștere la dreptul privind acordarea despăgubirilor.

Doamna judecător ..., președintele secției, a subliniat că opinia majoritară a Curții de Apel Iași este cea exprimată la punctul b), potrivit căreia, în situația în care fapta nu prezintă gradul de pericol social al unei infracțiuni, conform dispozițiilor art. 18 ind. 1 din Codul penal anterior, **există vinovăție**, iar salariatului nu **îi** pot fi acordate despăgubiri în temeiul art. 52 alin. (2) din Codul muncii, republicat. Astfel, s-a apreciat că vinovăția - în sensul dispozițiilor art. 52 alin. (2) din Codul muncii - este vinovăția penală, ca trăsătură esențială a infracțiunii, în sensul art. 17 din Codul penal anterior.

În cazul instituției juridice a faptei penale care nu prezintă pericolul social al unei infracțiuni, prevăzută de art. 18 ind. 1 din Codul penal anterior există vinovăția, ca trăsătură specifică.

Pe cale de consecință, odată stabilită vinovăția, nu mai este îndeplinită condiția prevăzută de art. 52 alin. (2) din Codul muncii care dă naștere la dreptul privind acordarea despăgubirilor.

Au fost declarate închise dezbaterile, drept pentru care se încheie prezenta minută, astăzi, 30 iunie 2014.

**Președinte al secției litigii de muncă și asigurări sociale a Curții de Apel Iași
Judecător**